הנשיא אליעזר בן־יהודה – בראש המלחמה.

הנשיא בן־יהודה בין חבריו לבית־הספר

מאת ד"ר יעקב רבין

בשנת תרס"ו, בהיותי בן שבע־עשרה, נכנסתי לבית־הספר העברי בירושלים. בבית־הספר הזה, שנוסד לפני שנים אחדות בידי אליעזר בן־יהודה, לומדים ילדים מכל הגילים, מן הבן הקטן ועד הבן הגדול. אני הייתי אז בכיתה ד' ובן־יהודה לימד אותנו עברית. הוא היה אז בן ארבעים וחמש, גבוה, רזה, בעל זקן שחור ועיניים בוערות. הוא לא הסתפק בלימוד הדקדוק בלבד, אלא הוא הרבה לדבר אתנו בעברית, לספר לנו סיפורים ולשאול אותנו שאלות. הוא לא אמר לנו "תלמדו", אלא "בואו נדבר". ובמילים אלו נפתחה בפני כל אחד מאתנו דלת אל עולם חדש.

בבית־הספר הזה לא היה מנהל מקצועי, לא היה מורה מומחה, לא היה תקציב. בן־יהודה עצמו הביא את הכסף, הוא גייס תלמידים, הוא חיפש מורים, הוא דאג לספרים. אשתו, חמדה בן־יהודה, ישבה בחדר הסמוך ותפרה בגדים לתלמידים כדי לכסות את הוצאות בית־הספר. לפעמים לא היה כסף לשלם לעגלון שהביא מים מן הבאר, ובן־יהודה הלך בעצמו לבאר ונשא דלי מים על כתפו. כל זה לא הפריע לו. הוא אמר לנו, בחיוך, שהוא רואה בבית־הספר הזה את ראשית הבנין הלאומי, ראשית הבנין הלאומי – ולא הוסיף מילה.

בבית־הספר הזה לא היה מנהל מקצועי, לא היה מורה מומחה, לא היה תקציב. בן־יהודה עצמו הביא את הכסף, הוא גייס תלמידים, הוא חיפש מורים, הוא דאג לספרים. אשתו, חמדה בן־יהודה, ישבה בחדר הסמוך ותפרה בגדים לתלמידים כדי לכסות את הוצאות בית־הספר. לפעמים לא היה כסף לשלם לעגלון שהביא מים מן הבאר, ובן־יהודה הלך בעצמו לבאר ונשא דלי מים על כתפו. כל זה לא הפריע לו. הוא אמר לנו, בחיוך, שהוא רואה בבית־הספר הזה את ראשית הבנין הלאומי – ולא הוסיף מילה.

בבית־הספר הזה לא היה מנהל מקצועי, לא היה מורה מומחה, לא היה תקציב. בן־יהודה עצמו הביא את הכסף, הוא גייס תלמידים, הוא חיפש מורים, הוא דאג לספרים. אשתו, חמדה בן־יהודה, ישבה בחדר הסמוך ותפרה בגדים לתלמידים כדי לכסות את הוצאות בית־הספר. לפעמים לא היה כסף לשלם לעגלון שהביא מים מן הבאר, ובן־יהודה הלך בעצמו לבאר ונשא דלי מים על כתפו. כל זה לא הפריע לו. הוא אמר לנו, בחיוך, שהוא רואה בבית־הספר הזה את ראשית הבנין הלאומי – ולא הוסיף מילה.

הנשיא בן־יהודה בין חבריו לבית־הספר

מאת ד"ר יעקב רבין

בשנת תרס"ו, בהיותי בן שבע־עשרה, נכנסתי לבית־הספר העברי בירושלים. בבית־הספר הזה, שנוסד לפני שנים אחדות בידי אליעזר בן־יהודה, לומדים ילדים מכל הגילים, מן הבן הקטן ועד הבן הגדול. אני הייתי אז בכיתה ד' ובן־יהודה לימד אותנו עברית. הוא היה אז בן ארבעים וחמש, גבוה, רזה, בעל זקן שחור ועיניים בוערות. הוא לא הסתפק בלימוד הדקדוק בלבד, אלא הוא הרבה לדבר אתנו בעברית, לספר לנו סיפורים ולשאול אותנו שאלות. הוא לא אמר לנו "תלמדו", אלא "בואו נדבר". ובמילים אלו נפתחה בפני כל אחד מאתנו דלת אל עולם חדש.

בבית־הספר הזה לא היה מנהל מקצועי, לא היה מורה מומחה, לא היה תקציב. בן־יהודה עצמו הביא את הכסף, הוא גייס תלמידים, הוא חיפש מורים, הוא דאג לספרים. אשתו, חמדה בן־יהודה, ישבה בחדר הסמוך ותפרה בגדים לתלמידים כדי לכסות את הוצאות בית־הספר. לפעמים לא היה כסף לשלם לעגלון שהביא מים מן הבאר, ובן־יהודה הלך בעצמו לבאר ונשא דלי מים על כתפו. כל זה לא הפריע לו. הוא אמר לנו, בחיוך, שהוא רואה בבית־הספר הזה את ראשית הבנין הלאומי – ולא הוסיף מילה.